

τος καὶ τῆς ἐπεικειᾶς αὐτοῦ, ἢ τῆς ὁποίας ὁ ἄστα-
στος χαρακτήρ προτιμᾷ τὴν λατρείαν τῶν ἀφρόνων
νέων ἀπὸ τὴν σώφρονα τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀγάπην,
ἢ τοιαύτη γυνὴ δὲν ἀναγκάζεται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν
τοῦ καθήκοντος διὰ μοχλῶν καὶ κλειθρῶν, ἀλλὰ, ὡς
ἀστραπή, διαφεύγει τοὺς πυκνοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀρ-
γου αὐτῆς· τοῦτο τοῦλάχιστον βεβαίως, κατὰ Μενάν-
δρον, κυρία τις, ἣτις φαίνεται ἐν γνῶσει ὁμιλοῦσα·

Ὅστις δὲ μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων

Σώζει δάμαρτα, καὶν ἀνὴρ δοκῶν σοφός,

Μάταιός ἐστι καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ.

Ἦτις γὰρ ἡμῶν καρδίαν θύραζ' ἔχει,

Θῶστον μὲν οἷστοῦ καὶ πτεροῦ χωρίζεται,

Λάθοι δ' ἂν Ἀργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας.

Ἐξετάζωμεν ἤδη μέχρι τίνος αἱ γυναῖκες αὐταὶ
κατώρθωσαν νὰ διαφεύγῃσι τὸν περιορισμὸν εἰς τὸν ὁ-
ποῖον ἤθελον νὰ τὰς καθυποτάξωσι. Πρὸ πάντων πα-
ρατηροῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης ἄνδρες
διαφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι βίου τῶν γυναικῶν. Οἱ
μὲν πρεσβεύουσιν, ὅτι, ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, αἱ
γυναῖκες ἀπελάμβανον ἐνταῦθα τὴν παρὰ τοῖς δοτι-
κοῖς ἐν γένει ἔθνεσιν ἐπικρατοῦσαν ἐλευθερίαν καὶ πρὸς
τοὺς ἄνδρας ἰσηγορίαν καὶ ὅτι μετέπειτα διεφύλα-
ξαν τὴν τοιαύτην προνομίαν παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ
ἰδίως παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, οἵτινες διέτωσαν ἀκραί-
ονέστερον τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν χαρακτήρα, οἱ δ'
ἐπικρατήσαντες παρὰ τοῖς Ἰωσινδῶς ἀνατολικοὶ πε-
ριορισμοί, εἰσέχθησαν ὡς ἐκ τῆς μετὰ τῶν Ἀσιανῶν
ἐπιμιξίας τοῦ ἐμπορικοῦ τούτου φύλου. Ταῦτα ἰδίως
ἐπρέσβευσεν ὁ περιώνυμος τῶν Δωριέων ἱστοριογρά-
φος Μύλλερους. Οἱ δὲ ἀξιοῦσιν, ὅτι ἐξεναντίας, ἐπὶ τῶν
ἡρωϊκῶν χρόνων, ἡ αὐστηρότης τῶν γονέων καὶ τῶν
συζύγων ἦτο πολὺ μεγαλητέρα ἢ βραδύτερον, ὅτι ἡ
πολλὴ ἐλευθερία τὴν ὁποίαν αἱ γυναῖκες εἰς τὸ μετέ-
πειτα ἀπῆλυσαν, ἀντὶ νὰ ᾔῃαι λείψανον τῶν ἀρχαίων
νομίμων καὶ ἐθίμων, προήλθεν ἐξεναντίας ἀπὸ τὴν
αὐξήσιν τῆς πολυτελείας καὶ τῆς τῶν ἡθῶν διαφθορᾶς,
καὶ ὅτι ἡ τύχη τοῦ καλοῦ φύλου παρὰ τοῖς Ἰωσι
διέφερε πάντοτε οὐσιωδῶς τῆς παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς
αὐτοῦ τύχης, καθότι, κατ' αὐτὴν τοῦ Πλουτάρχου τὴν
μαρτυρίαν, αἰετοτε οἱ Ἕλληνες προστηνέχθησαν πρὸς
τὰς γυναῖκας εὐγενέστερον καὶ ἐπεικέστερον τῶν βαρ-
βάρων, καὶ ἰδίως τῶν Περσῶν. Τοιαῦτα μάλιστα ἐ-
δόξασεν ὁ Ὁλλανδὸς Brønner, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συγ-
γραφῆς τοῦ ὁποίου συνηρμολογήσαμεν τὴν παροῦσαν
ἐκθεσιν. Τὸ κατ' ἡμᾶς δὲ, ἀπέχοντες τοῦ νὰ λύσω-
μεν ἐνταῦθα τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα, παρατηροῦ-
μεν ἀπλῶς, ὅτι καὶ νόμοι, καὶ ἀξιώματα, καὶ ἔθιμα
παριστῶσι τὸν βίον τῶν γυναικῶν ὡς τεμάχιστα
περιορισμένον παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἑλλήνων,
ὅτι ἐν τούτοις πολλαί, πλεῖστα ἀναφαίνονται τῶν πε-
ριαρισμῶν τούτων ἀπανταχοῦ ἐξαιρέσεις, καὶ ὅτι ἡ
ἠθικὴ διαφθορὰ συνετέλεσε βεβαίως τὰ μέγιστα εἰς
τὴν μᾶλλον ἀνειμένην ταύτην διάταξιν.

Κατὰ δυστυχίαν δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ παρακολου-
θῇσωμεν τὸν δρόμον τῆς διαφθορᾶς ταύτης, οὐδὲ νὰ
ὑποδείξωμεν τὰς ἀρχὰς αὐτῆς, διότι τὰ ἔχνη τῆς ἀ-

νατρέχουσιν εἰς χρόνους ἀρχαιοτάτους. Οἱ κωμικοὶ
ποιηταί, οἱ ὁμολογοῦντες, ὅτι οἱ ἄνδρες διεκρίνοντο τὸ
πάλαι ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ σωφροσύνῃ, παριστῶσι τὰς γυ-
ναῖκας ὡς ἀνέκαθεν ἀτώτους καὶ διεφθαρμένας· ὁ δὲ
Σιμωνίδης, ποιητὴς ἀρχαῖος, εἰκονίζει μὲ χρώματα
ζωηρότατα, ἂν καὶ ἱσως ὀλίγον ὑπερβολικά, τὴν ἀρ-
γίαν, τὴν πολυτέλειαν, τὴν ἀκολασίαν τῶν γυναικῶν
τῆς ἐποχῆς του, καὶ μνημονεύει τῶν ἀσέμνων λόγων
τοὺς ὁποίους ἔλεγον εἰς τὰς συναναστροφὰς των. Τὸ
πιθανὸν ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ ἠθικὴ τῶν γυναικῶν δια-
φθορὰ συνεπροώδευσε μὲ τὴν αὐξήσιν τοῦ πλούτου, τῆς
πολυτελείας καὶ τῶν παρεπομένων αὐτῇ συνήθως κα-
κιῶν.

Βέβαιοι τοῦλάχιστον εἶναι, ὅτι ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς
πολιτικῆς τοῦ ἔθνους ἀκμῆς, καθ' ἣν ἤρχισεν ἡδη
πλείστη τῶν ἡθῶν ἀκολασία, αἱ γυναῖκες μετέχουσιν
ἐν γένει τῆς ἀκολασίας ταύτης. Οἱ κωμικοὶ ποιηταί
καταντῶσιν ἀναμφιδόλως εἰς ὑπερβολὰς, καὶ ἡ ἀπά-
τησις τὴν ὁποίαν ὁ Εὐριπίδης, κατηγορούμενος ὡς
παριστῶν αἰετοτε Φαίδρας καὶ Σθενοβοίας, Πηνελό-
πας δὲ ποτὲ, δίδει παρ' Ἀριστοφάνει, ὅτι δυσκόλως
ἤθελον εὐρεθῇ Πηνελόπη μεταξὺ τῶν κυριῶν τῆς ἐπο-
χῆς του, εἶναι σκῶμμα σατυρικόν, τὸ ὁποῖον δὲν πρέ-
πει νὰ ἐκλάβωμεν κατὰ γράμμα. Ἄλλ' ὅταν αἱ κατη-
γορίαι αὗται ἐπαναλαμβάνονται καθ' ἑκάστην, ὅταν
συνεχῶς ἀκούωμεν μνημονευομένας ἐρωτικὰς σχέσεις,
καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν εἰς τὸ
νὰ ἀπατῶσι τοὺς συζύγους αὐτῶν, εἰσάγουσαι τοὺς
ἐραστὰς εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας, καὶ θεραπαινίδας δια-
φθειρομένας διὰ νὰ συντρέχωσιν εἰς τὰ τοιαῦτα σχέ-
δια, καὶ ἄλλας μυρίας ὅσας κακίας καὶ αἰσχρουργίας,
ἀνάγκη νὰ ὑποπτεύσωμεν, ὅτι ὀλίγαι ἦσαν ἐν Ἑλλάδι
αἱ γυναῖκες αἱ ἔχουσαι τὴν ἀφέλειαν τῆς συζύγου ἐ-
κείνης τοῦ Ἰέρωνος τῶν Συρακουσῶν, ἣτις, ἐπιπληχ-
θεῖσα ὑπὸ τοῦ συζύγου, διότι οὐδέποτε εἶπεν εἰς αὐτὸν
ὅτι εἶναι ὀλίστομος, ὥστε παρ' ἄλλου ἔμαθε τοῦτο,
ἀπῆντησεν, ὅτι ἐνόμιζε τὸ ἰδίωμα τοῦτο κοινὸν εἰς ὁ-
λους τοὺς ἄνδρας.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΣΟΥΛΟΥΚ.

Κατὰ τινὰ γωνίαν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸς
τὴν νότιον Ἀμερικὴν, κεῖται ἡ νῆσος Ἀττή. Ὑποκει-
μένη πρὸ πεντήκοντα περίπου ἐτῶν, μέρος μὲν εἰς τοὺς
Γάλλους, ὑφ' ὧν καὶ νῆσος τοῦ ἁγίου Δομινίκου ἐκα-
λεῖτο, μέρος δὲ εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς, ἀπεσπάσθη αὐτῶν
κατὰ τὸ 1791, ὅτε, ἐκραγίσθη προμερᾶς ἐπανάστα-
σεως, κατεσφάγη καὶ ἀπεδιώχθη ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ
οὐλὴ τῶν λευκῶν μεταναστῶν. Σήμερον κατοικεῖται
ὑπὸ δούλοισι κυρίως φυλῶν, τῆς τῶν Αἰθιοπῶν, ἣτις σύγ-
κεται ἐκ τῶν ἰθαγενῶν καὶ ἐκ δούλων ἀφρικανῶν, καὶ
τῆς τῶν μιγάδων, ἢ τῶν γεννηθέντων ἐκ γονέων λευ-
κῶν καὶ μαύρων. Μετὰ πολλὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους ἀ-

ναστατώσεις, καὶ αἱματοχυρίας καὶ μεταβολὰς πολιτικάς, ποτὲ μὲν ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὸ δεσποτικώτερον γενομένας, ἡ Ἀίτη, συγχωνεύσασα τὰ 1822 τὰ πολιτεύματα αὐτῆς, συνεκράτηθη ἀνεξάρτητος, διαιριθεῖσα εἰς δύο Κράτη ἐπίσης ὁμοκρατούμενα, τὸ τῆς κυρίως Ἀίτης, καὶ τὸ Δομινικανόν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει 575,000 κατοίκων, καὶ διοικεῖται ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων μαύρων, τὸ δὲ ἄλλο, 125,000, καὶ ἔχει ἄρχοντας ἐκ τῆς ἰσπανικῆς φυλῆς. Ἴδού διὰ τί θεωροῦμεν ἀπίθανον τὴν ἐξ ἀμοιβῆς συγκαταθέσεως συνένωσιν τῶν δύο Ἐπικρατειῶν.

Ἡ ἐπικράτεια τῆς Ἀίτης ἐκυβερνᾶτο δημοκρατικῶς μέχρι τοῦ 1849 ἔτους, ὅτε, τοῦ τετραετοῦς αὐτῆς προέδρου Σουλοῦκ χειροτονήσαντος ἑαυτὸν αὐτοκράτορα, συνεχειροτονήθη καὶ αὐτὴ αὐτοκρατορία δημοκρατικῇ, διότι ὁ νέος ἡγεμὼν, ἐπιθυμῶν νὰ μιμηταὶ τοὺς Γάλλους, ἐνόμισεν ὅτι ἡ λέξις δημοκρατικὴ δὲ ἦς ἐχαρακτήρισαν οὗτοι τὴν πολιτείαν αὐτῶν, ἐδύνατο ἀπταιστώως νὰ προσκολληθῇ εἰς παντὸς εἶδους πολίτευμα.

Οὐδαίς ὑπάρχει ἴσως μὴ ἀναγνούς ἢ μὴ ἀκούσας ἀπὸ τριῶν ἐτῶν τὸ ὄνομα τοῦ Σουλοῦκ· διότι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅτε αὐτὸς κολυμβῶν ἐντὸς ὠκεανοῦ αἵματος καὶ πατῶν ἐπὶ πτωμάτων, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τῆς εὐτελοῦς ἑδρας προέδρου εἰς τὸν ὑψηλὸν θρόνον αὐτοκράτορος, οὐδ' ἡμέρα ἴσως παρήλθε καθ' ἣν ὁ τύπος τῆς Εὐρώπης δὲν ἐθρήνησεν, ἢ μᾶλλον δὲν διέβρῃχθη γελῶν ἐπὶ τῇ ἰδιορρυθμίᾳ, θηριώδη τε συνάμα καὶ πεπολιτισμένη τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Κρατῶν σύνταγμα ἀνὰ χεῖρας, καὶ ὑπὸ βουλῆς, καὶ γερουσίας, καὶ ἀνεξαρτήτου δικαστικῆς ἐξουσίας περιστοιχούμενος, δικάζει, καταδικάζει, καὶ σφάζει διὰ στρατοδικεῶν καὶ τοὺς ἀπλοὺς πολίτας, καὶ ἐν τοσοῦτῳ σεμνύνεται ἐπὶ μακροθυμίᾳ καὶ γενναϊότητι, καὶ ἀπληστος ἐπιζητεῖ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς κοινῆς γνώμης τοῦ ἀρχαίου ἡμισφαιρίου! Καὶ ὁμως, πρᾶγμα ἀπίστευτον! ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ ἐστεμμένου τούτου δημίου εὐρέθησαν ἑποურγοὶ οἵτινες, ἀπαξιῶντες νὰ μαλύνωσι τὸ ὄνομα αὐτῶν διὰ τῆς εὐθύνης τοιαύτης παραδόξου συνταγματικῆς κυβερνήσεως, ἐλάχτισαν ἀνδρικῶς τὰς ἑδρας αὐτῶν, καὶ ἄλλοι οἵτινες, ὀνομασθέντες πρέσβεις, ἐρρίψαν κατὰ πρόσωπον τοῦ αἱμαδόρου αὐτοκράτορος τὴν ἀρρενωπὸν ταύτην ἀπάντησιν· «δὲν ἐδώκαμεν εἰς ὁ κανένα τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσῃ ὅτι συγκατατιθέμεθα ν' ἀντιπροσωπεύσωμεν εἰς τὴν ξένην, κυβερνήσιν τοσοῦτῳ ἐξηχρειωμένῃ.» (1) Καὶ οἱ ἀπαντήσαντες οὕτως ἦσαν αἰθίορες!

Ὁ Αὐτοκράτωρ Σουλοῦκ, ἡ Φαῦστος ὁ Α', ὡς μετωνομάσθη κατὰ μίμησιν τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης,

(1) «Je n'ai donné à personne le droit de supposer que je pourrais jamais consentir à représenter à l'extérieur un gouvernement aussi avili.» Ἀπόκρισις ἀξιωματημόνευτος τοῦ David Troy, πρῶτον ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ἐν Ἀίτῃ. Σημειώτέον ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα ἐκεῖ γλῶσσα, εἶναι ἡ Γαλλικὴ.

ὑπῆρξεν ἀληθῶς τέκνον τῆς τύχης. Ἐν αὐτῷ ἐπαλήθευσεν ἀκέραιον τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο ἀξίωμα τὸ λέγον, «Θέλω τύχης σταλαγμὸν καὶ οὐ φρενῶν πίθον»· διότι, ἄνευ φρενῶν, ἄνευ ἐπιρροῆς, ἄνευ ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν πατρίδα, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἱκανότητος, εὐρέθη κυβερνῶν, συνταγματικῶς μὲν τὸ φαινόμενον, τυραννικῶς δὲ τὸ πρᾶγμα, ἐξακοσίας περίπου χιλιάδας λαοῦ, καὶ περιφρουρούμενος ὑπὸ φάλαγγος δουκῶν, καὶ πριγκήπων, καὶ κομήτων, καὶ βαρόνων, καὶ στραταρχῶν, πρὸς οὓς ἄλλος, προκάτοχος αὐτοῦ, εἶχεν ἐπιδαφιεύσει τίτλους Τσολολάτας, Λειμονάτας, Σαλάτας, καὶ Ρετσελλίου.

Ὁ αὐτοκράτωρ Σουλοῦκ, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν αἰθίοπων, ἦτο τὸ 1804 ὑπῆρέτης στρατηγοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι, προχειρισθεὶς μετὰ ταῦτα καὶ ἀξιωματικὸς, οὐχὶ κατ' ἀξίαν ἀλλὰ κατ' εὐνοίαν. Ἐκτοτε ἔζη ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύτῳ μέχρι τοῦ 1843, ὅτε, τῆς μιᾶς ἐπαναστάσεως διαδεχομένης τὴν ἄλλην, προήγετο καὶ αὐτὸς, κατὰ τὴν ἀπ' αἰῶνος ἐπικρατοῦσαν φορὰν τῆς τύχης, καθ' ἣν ἐν καιρῷ διχοστασιῶν καὶ οἱ ἐτχαιοὶ λαγχάνουσι τιμῆς.

Τὸ 1847 ἐπρόκειτο νὰ πληρωθῇ ἡ χηρεύουσα θέσις τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως· ἐπειδὴ δὲ ὑποψήφιοι ἦσαν δύο στρατηγοὶ μαῦροι, ἐπίσης ἱκανοί, ἐπίσης ἐπιθυμοῦντες νὰ κρατήσωσι τοῦ πηδάλιου τῆς πολιτείας, ἀλλὰ καὶ ἐπίσης διαμερίζοντες ὑπὲρ ἑαυτῶν τὰς ψήφους τῆς ἐκλεγούσης τὸν πρόεδρον γερουσίας, προτέθη τρίτος ἄλλος, ἄσημος μὲν καὶ ἀγροῖκος, ἀλλὰ διὰ τοῦτο μὴ διαίρων τὰς γνώμας τῶν ἐκλογέων. Οὗτος δὲ ἦτο ὁ Σουλοῦκ, ὅστις καὶ ἐξελέχθη.

Ὁ νέος πρόεδρος ἦτο τότε ἐξηκονταετής· ἀλλὰ, διὰ τὸ ἀκτινοδόλον τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ στιλπνὸν τοῦ δέρματος, καὶ τὸ μέλαν τῆς κόμης, ὡμοίαζε τεσσαρακοντούτῃ. Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ φαίνεται μᾶλλον συγγενεύουσα πρὸς τὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν· διότι ἔχει φαλάκρωμα σύμμετρον καὶ τακτικόν, εὐθύτητα ῥινός, χεῖλη δὲ καὶ μῆλα παρειῶν μετρίως ἐξέχοντα. Ἀγνοεῖ καὶ τὸ ἀναγινώσκειν καὶ τὸ γράφειν, δὲν ἐννοεῖ διόλου τί ἐστὶ διοικήσεις, καὶ ἡ ἀμάθεια αὐτοῦ φθάνει ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε πιστεύει ὅτι ἡ συνθήκη (concordat), τὴν ὁποῖαν διαπραγματεύεται μετὰ τοῦ Πάπα, εἶναι ἄνθρωπος, ἴσως δὲ καὶ καρδινάλιος φορῶν στολὴν ἀρχιερατικὴν. Ὁμοιάζει δὲ κατὰ τοῦτο ἄλλον προκάτοχον αὐτοῦ, ὅστις, ὀργισθεὶς διότι κατεδικάσθη τις προστατευόμενος ἰδίως ὑπ' αὐτοῦ εἰς τριμηνιαίαν φυλάκισιν, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι ὁ ἀρχηγὸς παντὸς Κράτους ἔχει τὸ προνόμιον τοῦ μεταβάλλειν τὰς ποινάς, ἔσπευσε χαίρων νὰ μεταβάλῃ τὴν ποινὴν ταύτην τῆς φυλάξεως εἰς καταδίκην θανάτου! Φοβεῖται εἰς ἄκρον τὰ σκώμματα καὶ ὁμως καθίσταται αἰωνίως γελοῖος διὰ τῶν τρόπων, καὶ μάλιστα διὰ τῶν στολισμῶν αὐτοῦ. Εἶναι φιλόποκτος, αἰμοχαρὴς, ἀρπαξ, πλεονέκτης, καὶ θιασώτης τῆς μαγείας εἰ καὶ χριστιανός.

Ὅτε, ἀναγορευθεὶς πρόεδρος, μετέβη εἰς τὸν ναὸν ὅπου ἐμελλε νὰ ψαλῇ, κατὰ τὸ ἔθος, δοξολογία, ἀπεποιήθη νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ συνήθους τῶν προέδρων θρανίου, καίτοι πολλάκις προπερθεῖντος πρὸς αὐτόν

ἀλλ' οὐδὲ νὰ κατοικήσῃ ἠθέλησεν εἰς τὸ παλάτιον αὐτῶν· διότι ἡ Κυρία Σουλοῦκ, συμβουλευθεῖσα περίφημόν τινα πυθίαν, ἣτις ἐρρίπτεν, ὡς λέγομεν, τὰ χαρτῖα, εἶδε φωνὴν εἰς τοὺς λίθους καὶ τοὺς ὄφεις, διετῆρει τὰ βρέφη ἀπὸ τοῦ βηχὸς, καὶ ἐξασφάλιζεν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἡ ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον τὰς γυναῖκας κατὰ τῆς ἀπιστίας τῶν ἐραστῶν ἢ τῶν συζύγων αὐτῶν, εἶχε μάθει ὅτι πρόεδρος τις, ἐκ τῶν κυβερνητάντων τὴν Ἀίτην πρὸ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς συμβίου, εἶχε κρύψει ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ παλατίου μικρὸν νευρόσπαστον, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ ἀπέθνησκον ἢ ἐδιώκοντο πρὸ τοῦ δεκάτου τρίτου μηνὸς τῆς ἐξουσίας αὐτῶν.

Ποσάκις, ὅπως εὗρεθῇ καὶ καταστραφῇ τὸ ἐπικατάρατον ἐκεῖνο εἰ-
δῶλιον, ἐσχάφη καὶ
ἀνεσχάφη ὁ κῆπος!
Ἄλλὰ τὸ νευρόσπα-
στον δὲν εὗρίσκετο,
καὶ ὁ δεισιδαίμων
πρόεδρος ἔτρεμεν
ὡς ὁ Κάιν καθόσον
ἐπλησίαζεν ὁ 13
μῆν. Ἄλλ' ἀνεκα-
λύφθη τέλος πάν-
των τὸ ζητούμενον;
Τοῦτο μένει ἀγνω-
στον μέχρι τῆς σή-
μερον· γνωρίζομεν
μόνον ὅτι ὁ πρόε-
δρος μίαν τῶν ἡμε-
ρῶν, σκιρτῶν, οὐχὶ
πλέον ὑπὸ φόβου,
ἀλλ' ὑπὸ ἀγαλλιά-
σεως, ἀπεφάτισε νὰ
ἀναγορευθῇ αὐτο-
κράτωρ. Γνωρίζο-
μεν προσέτι ὅτι καὶ
μίαν ἄλλην ἡμέραν
ἢ αὐτόχθων τῶν
αἰθιόπων φυλῇ, πα-
ρακολουθοῦσα τὸν
πρόεδρον ἐπανερ-
χόμενον εἰς τὸ πα-
λάτιον μετὰ στρα-
τιωτικὴν τινα ἐπι-
θεώρησιν, ἐκραύγαζε ζητοῦσα ν' ἀποβληθῶσι τῶν δη-
ματίων θέσεων ὅλον οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν μιγάδα φυ-
λὴν, καθὼς καταγόμενοι ἐξ ἑτεροχθόνων. Σημειωτέον δὲ
ἐν παράδῳ ὅτι ἡ τελευταία αὕτη φυλὴ περιεῖχε τοὺς
ἰκανωτέρους αἵμα δὲ καὶ τοὺς ἐναρετωτέρους τῶν κα-
ταίκων τῆς Ἀίτης. Καὶ εἰσῆλθον δὲ μαῦρος Σουλοῦκ
τοὺς κράζοντας, « ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτούς », καὶ
ἀπέβαλε, καὶ κατέσφαξεν ὅλους σχεδὸν τοὺς μι-
γάδας, καὶ πατήσας, ὡς προείπομεν, ἐπὶ τῶν πτω-
μάτων αὐτῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τοῦ αὐτοκράτορος!

Τὴν 9/21 Αὐγούστου 1849, περιεφέρετο εἰς τὴν
πρωτεύουσάν τῆς Ἀίτης, ἀπὸ αἰκίας εἰς οἰκίαν, ἀπὸ

ἐργαστηρίου εἰς ἐργαστήριον, ἀπαρallάκτως ὡς καὶ
παρ' ἡμῖν, ἀναφορὰ πρὸς τὰς Βουλὰς, δὲ ἥς ὁ λαὸς,
ἐπιθυμῶν νὰ διατηρηθῶσιν ἀκέραιαι αἱ ἱεραὶ ἀρχαὶ
τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ . . . ἐκτιμῶν τὰς ἀνεκροά-
στους εὐεργεσίας τὰς ὁποίας ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ἐ-
πεδαψίλευσεν εἰς τὴν πατρίδα . . . καὶ ὁμολογῶν τοὺς
ἀτρύτους καὶ ἀνηκούστους ἀγῶνας ὅσους κατέβαλε
πρὸς παλίωσιν τῶν νόμων, ἀπένειμε πρὸς αὐτὸν τὸν
τίτλον αὐτοκράτορος. Τίς, καταφρονῶν τὴν ζωὴν αὐ-
τοῦ, ἐτόλμα νὰ μὴ ὑπογράψῃ; Ἡ ἀναφορὰ, ὑποβλη-
θεῖσα εἰς τὴν βουλὴν, ἐγένετο προθύμως δεκτὴ, χάρις
εἰς τὸν πέλεκυν τοῦ νέου αὐτοκράτορος, ἡ δὲ γερουσία
ἔσπευσε νὰ ἐπικυρώσῃ τὸ θέσπισμα τῶν ἀντιπροσώ-
πων τοῦ λαοῦ.

Αὐτοκράτωρ Σουλοῦκ.

στάθησαν εἰς δοξολογίαν, μεθ' ἣν περιήλθον μετὰ τοῦ
αὐτοκράτορος τὴν βασιλεύουσαν ἐν παρατάξει καὶ
πομπῇ, ἐν μέσῳ ἐευφημιῶν, καὶ πυροβολισμῶν, καὶ
ἀψίδων, καὶ ἄλλων ἐμβλημάτων παριστάντων τὴν ἐκ
διαταγῆς ἀγαλλίαςιν τοῦ λαοῦ.

Ὁκτὼ ἡμέρας διήρκεσαν αἱ φωτοχυσαὶ καὶ ἡ εὐ-
θυμία.

Ἐν τούτῳ Φαῦστος ὁ Α', κεκλεισμένος ἐντὸς
τοῦ αὐτοκρατορικοῦ αὐτοῦ δωματίου, ἐθαύμαζε χαί-
νων ἀριθμὸν τινα εἰκόνων, ἐρ' ὧν ἦσαν ἐξωγραφημέ-
ναι αἱ τελεταὶ τῆς στέψεως τοῦ Ναπολέοντος. Καὶ
καλέσας τὸν πρῶτον ἔμπορον τῆς πόλεως, διέταξεν

Τὴν αὐτὴν ἡμέ-
ραν μετέβησαν οἱ
γερουστατοὶ εἰς
τὰ ἀνάκτορα. Ὁ
πρόεδρος αὐτῶν,
κρατῶν στέμμα
ἐκ χάρτου χρυ-
σοῦ, ἐπέθηκεν αὐ-
τοῦ λαβῶς ἐπὶ τῆς
τρισεβάστου κε-
φαλῆς τοῦ ἡγεμό-
νος, στολίσας καὶ
τὸ στήθος αὐτοῦ
δι' ἀγνώστου τι-
νὸς παρασήμου,
καὶ βαλὼν συγ-
χρόνως περὶ τὸν
τράχηλον τῆς αὐ-
τοκρατείας ἀλυ-
σιν. Προσεφώνησε
δὲ καὶ λόγον, εἰς
ὃν ἀπήντησεν ἡ
Αὐτοῦ Μεγαλειό-
της ἀνακράξασα
ἐντόνως, « Ζήτω
ἡ ἐλευθερία! Ζή-
τω ἡ ἰσότης! » Ἐ-
κείθεν μεταδύναντες
εἰς τὴν ἐκκλησίαν,
παιανίζουσας τῆς
ὠτοκόπου αἰτείου
μουσικῆς, παρε-

αὐτὸν νὰ φέρῃ ἀμέσως ἐκ Παρισίων ἐνδυμὰ ἀπαράλακτον ὡς τὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γαλλίας. Παρήγγειλε δὲ καὶ στέμματα δύο, ἐν δι' ἑαυτὸν καὶ ἐν διὰ τὴν αὐτοκράτειραν, σκήπτρον, σφαῖραν, χεῖρα

τῶν πολιτῶν. Ἀλλὰ, ποίων πολιτῶν, ἀγνοῶ διότι δασκίς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης καθαιρεῖ τινὰ τῶν εὐγενῶν, ὀνομάζει αὐτὸν πρὸς καταπρόνησιν, πολίτην! Τὸ Αἴτιον σύνταγμα ἐγγυᾶται, ὡς ὅλα τὰ συντάγματα, καὶ τὸ ἀπαράβιαστον τῶν συνειδήσεων καὶ τὸ ἐλεύθερον τῶν συζητήσεων. Ἀλλὰ, κατὰ τινὰ νομολογίαν τοῦ αὐτοκράτορος Σουλῶκ, ὅστις γερουσιαστής ἢ βουλευτὴς τολμήσῃ νὰ ἐκφράσῃ γνώμην διαφορὸν τῆς τοῦ Μεγαλειστάτου, στέλλεται ἀμέσως, πρὸς ἀμοιβὴν βεβαίως τῆς εἰλικρινείας αὐτοῦ, εἰς τὰς οὐρχνίους μονάς. Ὅσῳ δὲ διὰ τοὺς κυβερνωμένους, τὰ ἀτυχεὰ καὶ πολιτικὰ αὐτῶν δικαιώματα ἤθελον εἶσθαι πλήρη, ἐὰν τὸ σύνταγμα ἐδύνατο νὰ ἐξατραλίτῃ ἐν καὶ μόνον δικαίωμα, τὸ ν' ἀποθνήσκωσι θάνατον φυσικόν.

Ἐκαττον μέλος ἀμφοτέρων τῶν βουλῶν μισθοῦται διὰ χιλίων δραχμῶν κατ' ἔτος. Ἐπειδὴ δὲ τινες αὐτῶν, ἐτόλμησάν ποτε νὰ παρατήσωσι τὸ εὐτελὲς τοῦ μισθοῦ τούτου, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὀργισθεῖσα ἠτοιμάσθη ν' ἀπαγχονίσῃ τοὺς τολμητίκας.

Ὁ μισθὸς ὅμως τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος δὲν εἶναι ἐπίσης εὐτελής· διότι ὁ μὲν αὐτοκράτωρ λαμβάνει ἐν ἑκατομμύριον δραχμῶν κατ' ἔτος, ἡ δὲ αὐτοκράτειρα ἐπέκεινα τῶν 300.000, καὶ διακόσιαι ἄλλαι περίπου χιλιάδες διανέμονται πρὸς τοὺς πληττεστέρους συγγενεῖς τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν συγγενῶν τούτων δὲν ὠρίσθη εἰτέτι· διότι ὁ περὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας νόμος ἀρχεῖται οὕτω πως. . . « Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια σύγκειται ἐπὶ τοῦ παρόντος . . . » Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ὀλίγοι; Εἰκοσιτοκτὼ ἡγεμόνες καὶ ἡγεμονίδες ἐξ αἵματος, καὶ θεοὶ καὶ θεῖαι, καὶ ἀδελφοὶ καὶ ἐξάδελφοι, καὶ ἀδελφίδες, καὶ τόσοι ἄλλοι.

Καὶ οἱ μὲν γονεῖς τοῦ αὐτοκράτορος λαμβάνουσι τίτλον γαληνοτάτης ἐννομότητος, αἱ δὲ δύο θυγατέρες ὡν τὴν μίαν παριστᾷ ἡ παρούσα εἰκὼν, (ἐπειδὴ δὲν ἔ-

Ἡ Αὐτοκράτειρα Σουλῶκ.

δικαιοσύνης, ὀρόνον, καὶ ἄλλα ἐπιπλά ὅμοια ἐκείνων τὰ ὅποια μεταχειρίσθη ὁ Ναπολέων κατὰ τὴν τελετὴν τῆς στέφους.

Πρὸς τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ μεγαλειστάτου, Φιδῆτος ὁ Α'. λαμβάνει καὶ τὸν τοῦ μεγαθύμου ἥρωος, ἐνδόξου μεγάλου ἡγεμόνος καὶ τὸν τοῦ χριστιανικωτάτου. Ἐκάστου νόμου καὶ διατάγματος προηγείται ὁ τύπος οὗτος· « Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἐθνους ἡμεῖς Φαῦστος Α' αὐτοκράτωρ ἐλὶφ Θεοῦ καὶ δυνάμει τοῦ συντάγματος τῆς αὐτοκρατορίας. » Ὡς δι' αὐτοῦ ὁ εὐρὸς αὐτοκράτωρ εὐχαριστεῖ καὶ τοὺς δημακράτας, καὶ τοὺς συνταγματικούς, καὶ τοὺς νομιμόφρονες βασιλικούς. Ἀπορῶ δὲ διὰ τί καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλίας, ὅπως συμβέβηκε τὰς τρεῖς ταύτας μερίδας, δὲν παριδέχθη καὶ αὐτὸς τὸν τύπον τούτον. Τὸ πρόσωπον τοῦ αὐτοκράτορος εἶναι ἱερὸν καὶ ἀπαράβιαστον, ἡ δὲ κυριαρχία πηγάζει ἐκ τῆς ὁλότητος

Ὁλιβία Φαῦστου.

χει υἱούς), τὸν τῶν αὐτοκρατορικῶν ἡγεμονίδων, καὶ ὁ λοιπὸς συρφετὸς τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν, κ.λ. τὸν τῆς αὐτοκρατορικῆς ὑψηλότητος.

Τοιαύτη ἐκλαμπρὸς αὐλὴ δὲν ἐδύνατο νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἄνευ τάξεως εὐγενῶν, ἐχόντων τίτλους πριγκήπων, δουκῶν, κομήτων, βαρόνων καὶ μαρκιόνων. Ἐπλάσθησαν ἄρα καὶ πλῆθος τοιούτων, προστεθέντων εἰς τοὺς τῆς Λεμονάδας καὶ τοῦ Ρετσελλίου, καὶ ἄλλων πολλῶ κωμικωτέρων. Ὑπάρχει δούξ τῆς Τρέπας, δούξ τοῦ Κλουστηρίου, κόμης τοῦ Μεγάλου Λάρουγος, κόμης τοῦ Ἀριθμοῦ δύο, καὶ τὰ παρόμοια.

Οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας εἶχον ἄλλοτε, μεταξὺ τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ παλατίου, καὶ τινα *grand-paquetier* ἢ μέγαν ἀρτοδότην καλούμενον, καθήκον τοῦ ὁποίου ἦτο νὰ διανέμῃ ἄρτον πρὸς τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ νὰ ἐφορεύῃ τὰ ἀρτοπωλεῖα. Ἀπένειμε λοιπὸν καὶ ὁ Σουλοῦκ, κατὰ μίμησιν ἐκεῖνων, τὸν τίτλον τοῦτον εἰς τὸν δούκα τῆς Λεμονάδας. Ἀλλ' ἔταν ὁ δούξ, μὴ δυνηθεὶς νὰ μάθῃ ὅποια ἦσαν τὰ καθήκοντα τοῦ νέου τούτου ὑπουργήματος, ἀπετάθη πρὸς τὸν ἀντικράτορα ἐξαιτούμενος ὁδηγίας, ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ἀγνοοῦσα ἐπίσης αὐτὰ, ἀπεκρίθη, « καὶ τι καλὸν πρᾶγμα θὰ εἶναι. » Συνέστησε δὲ καὶ τάγματα παρασῆμων καὶ λεγεῶνα τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν πολλοὶ Γάλλοι δημοκράται, ὡς τοῦλάχιστον βεβαιοὶ τις συμπολίτης αὐτῶν, ἔλαβον μετὰ πολλὰς καὶ θερμὰς παρακλήσεις, ἔτι δὲ καὶ χρηματικὰς προσφορὰς.

Μετὰ τὴν συγχρότησιν τῆς πολυαρίθμου καὶ κομπώδους ταύτης αὐλῆς, μία μόνη ἐπιθυμία κατατέθεικε νυχθημερὸν τὴν καρδίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ στεφθῇ ὡς ὁ Ναπολέων, λειτουργοῦντος τοῦλάχιστον ἐπισκόπου. Ἰδοὺ διὰ τί πραγματεύεται, ὡς εἴπομεν, συνθήκην ἐκκλησιαστικὴν μετὰ τῆς Ῥώμης, καὶ διὰ τί παρεσκεύασεν αἰθουσαν μεγαλοπρεπεστάτην, καὶ μανδύαν μετὰ μελισσῶν χρυσοῦράντων ὡς τὸν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γαλλίας. Αἱ ἐν μόνον ἱμάτιον κατασκευασθὲν ἐν Παρισίοις ἐδαπάνησε 35,000 δραχμῶν! Ἀγαπᾷ δὲ τοσοῦτον νὰ στολίζεται, ὥστε πολλάκις περιῆλθε τὴν πρωτεύουσάν φέρων, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, διάφορον ἔνδυμα λαμπρότερον τοῦ προτέρου.

Ἐχει δὲ καὶ στρατὸν συχκείμενον ἐξ 25,000 ἀνδρῶν, πρὸς ἕκαστον τῶν ὁποίων δίδεται μισθὸς μηνιαίος δραχμῶν δύο. Σημειωτέον ὅτι, διὰ τῆς ποσότητος ταύτης, καὶ τρέφονται, καὶ ἐνδύονται, καὶ προμηθεύονται καὶ καταλύματα! ἡ λειποταξία ἄρα εἶναι διηνεκής. Πολλάκις πυροβόλα κείμενα ἐντὸς σκοπιῶν, φυλάττουσι μόνον τὴν ἐπικράτειαν!

Ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ Σουλοῦκ καταφλέγεται καὶ ὑπὸ ἄλλης τινὸς ἐπιθυμίας· θέλει νὰ κατακτήσῃ τὸ μικρὸν Κράτος τοῦ Ἀγίου Δομινίκου· οἱ κάτοικοι ὁμῶς αὐτοῦ, ὅλοι σχεδὸν ποιμένες, καὶ τοὶ ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς, ζωογονούμενοι ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἡθικῆς αὐτῶν ὑπεροχῆς, ἀντιτάσσουσιν εἰς τὰς ἐπιδρομὰς αὐτοῦ ἀκατανόητον ἀντίστασιν, καὶ καταστρέφουσι τὸν αὐτοκρατορικὸν στρατὸν. Ὁ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐπικρατειῶν πόλεμος ἐπανελήφθη ἐσχάτως· ὁ δὲ φιλόσοφος Φαῦστος ὁ Α', ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι συνεννο-

οῦνται μετὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ αὐτοὶ αὐτοῦ οἱ ὑπῆκοι στέλλει αὐτοὺς καθ' ἑκάστην σωρηδὸν εἰς τὸν θάνατον. Αἱ τελευταῖαι ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης βεβαιοῦσιν ὅτι δὲν ἐφείσθη οὐδ' αὐτῶν τῶν ὑπουργῶν τοῦ στέμματος.

N. Δ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Πραγματεία περὶ παραγωγῆς καὶ διανομῆς τοῦ πλούτου, συνταχθεῖσα ὑπὸ I. A. Σούτσου, τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς οἰκονομίας ἐν τῷ Ὀθωνεῖῳ πανεπιστημίῳ. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἀνδρέου Κορομηλά. Κατὰ τὴν δδὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ἀριθ 215.—1851. Τιμᾶται δρ. 6.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι μετὰ δισταγμοῦ τινος ἐλάβομεν ἀνὰ χεῖρας τὴν πραγματείαν ταύτην, διότι, ἅμα ἐκδοθέντος παρ' ἡμῖν νέου τινὸς βιβλίου, ἐξετάζομεν πρὸ πάντων τὸ χρήσιμον αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐρωτήσαμεν, ἄραγε ἡ Ἑλλὰς λειπανδροῦσα, καὶ ἀχρηματοῦσα, καὶ πάσης τεχνουργικῆς ἀμοιροῦσα βιομηχανίας, δὲν εἶναι ἄλλοτρία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν μεγάλων τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης ζητημάτων; Καὶ ὁ ὁμιλῶν περὶ πλούτου εἰς ἀνθρώπους πένητας, δὲν ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸν παρασκευάζοντα τράπεζαν, διακρινόμενὴν μᾶλλον ἐπὶ τῇ πολυτελείᾳ τῶν σκευῶν ἢ ἐπὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀφθονίᾳ; Ἀλλὰ καθ' ὅσον προσβαίνομεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ δισταγμὸς ἐκεῖνος διελύθητο, διότι, ἐκτὸς τῆς ἡθικῆς, τῆς πολιτικῆς, τῆς κοινωνικῆς διδασκαλίας, οὐκ ὀλίγα εὗρομεν ἐν τῇ συγγραφῇ ταύτῃ καὶ οἰκονομικὰ ζητήματα, τῶν ὁποίων ἡ ὀρθὴ λύσις πρακτικωτάτην δύναται νὰ ἔχῃ ἀπὸ τοῦδε παρ' ἡμῖν τὴν ὠφέλειαν.

Πολλοὶ λ. χ. ἄνθρωποι ἐπίστευσαν, ὅτι ἡ ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς βασιλείας συμβᾶσα ὑπερτίμησις τῶν προϊόντων καὶ ἐμπορευμάτων προήλθεν ἀπὸ τῆς μεγάλης μονάδος ἣν ἔλαβεν ὡς βάσιν ἡ νομισματικὴ μεταρρύθμισις, ἀπὸ τῆς ἀντικαταστάσεως, δηλαδή, τὰς δραχμῆς ἀντὶ τοῦ γροσίου. Ὁ συγγραφεὺς λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο διὰ μακρῶν (σελ. 261 — 266) καὶ ἀποδεικνύει ἐναργέστατα, ὅτι αἰτία τῆς ὑπερτιμήσεως ταύτης δὲν ὑπῆρξεν ἡ νομισματικὴ μεταρρύθμισις, ἀλλ' ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ σχετικὸς τῶν νομισμάτων πολυπλασιασμὸς, ἦτοι ἡ τότε γενομένη ἐπισώρευσις μεταλλικῶν κεφαλαίων ἀνωτέρων τῆς τῶν ἀνταλλαγῶν ἀνάγκης, ἡ ἐπαγαγοῦσα φυσικῶ τῷ λόγῳ, τὴν ἐκπτώσιν τῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦτο, ὅτι ἀνεπτύχθησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διὰ μιᾶς, ὡς ἐκ τῆς ἀνορθώσεως τῆς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας, καὶ τῆς ἀνεγέρσεως βασιλικοῦ θρόνου, νέαι χρεῖαι καὶ ἀνάγκαι, εἰς ἃς ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐπαρχίσωσιν ἀντικρὺ αἱ ὑπάρχουσαι παραγω-